

NÅGON KÄNNER NÅGON

Jan Glantz

NÅGON KÄNNER NÅGON

av

Jan Glantz

(c) 2014 Jan Glantz

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9 789522 869814

KAPITEL 1

Tredje veckan i mars

Lördag

Rösterna från korridoren fick mig att haja till och jag småsprang mot ytterdörren. Jag lade örat mot dörren för att höra bättre vad som hände utanför min lilla lägenhet. Spänningen grävde i magen för jag väntade gäster, som jag inte riktigt visste hur jag skulle förhålla mig till.

Jag hörde det hasande ljudet från klädtyg i rörelse och det klatschande ljudet från våta skodon mot kallt golv. Rösterna och stegen slutade med en smäll från en dörr som slog igen. Smällen ekade i våningshusets kala trappuppgång och därefter blev det tyst. Endast den maskinella ventilationen susade utanför dörren till min trygga lägenhet.

En djup suck rymde ut mellan mina läppar. Jag visste inte om det var en suck av lättnad eller av förtvivlan. Eftersom ljuden inte hade kommit från mina gäster, skulle jag bli tvungen att vänta ännu längre på deras ankomst. Förhoppningsvis hade mina gäster fått återbud och beslutat sig för att inte komma överhuvudtaget. Varje minut av väntan fördröjde den tunga kvällen samt den frihet som väntade, då gästerna äntligen skulle åka hem. Det var sannerligen länge sedan jag hade haft gäster och det var sannerligen en evighet sedan mitt trygga krypin hade blivit invaderat av andra invånare än jag själv.

Ett bubblande ljud från köket fick mig att lämna tamburen. Vattnet i min kastrull kokade redan och jag stängde av kokplattan. Det var ingen idé att lägga pastan i vattnet innan mina gäster hade anlänt. Alla ingredienser väntade på kökets arbetsbord och själva middagen skulle inte ta lång tid att laga. På bordet fanns spiralpasta, två burkar med tonfisk i olja, en burk med tomatkross, färska tomater i klyftor, strimlad cheddarost, färdigt tärnad lök, några vitlöksklyftor och några hackade kapisfrukter. I en prydlig rad väntade kryddburkar med paprika, mejram, basilika och svartpeppar. Trots det hade jag ännu inte beslutat vilka kryddor jag i sista hand skulle använda i min middag.

Min blick gick från köket till mitt vardagsrum, där middagsbordet var färdigt dukat. En svart bordsduk med små vita rutmönster. Tre tallrikar, tre vinglas, tre

vattenglas, tre par med gafflar, knivar och dessertskedar. En karaff med kallt kranvatten samt en flaska med ett mellandyrt rödvin, som jag hade öppnat för att luftas av och tempereras. Ett värmeskydd för den heta kastrullen och en slev för pastan. En brödkorg med vita brödskivor och en burk med margarin. Färggranna servetter som skulle pigga upp den gråa marskvällen.

Allt var klart för gästernas ankomst. Jag tittade på den inbyggda digitala klockan i min televisionsapparat. Mina gäster var tio minuter sena redan. Den obehagliga spänningen började bli outhärdlig. Jag undrade om jag vågade besöka toaletten ännu innan de kom. Skulle dörrklockan överraska mig mitt under toalettbesöket? Skulle lukterna hinna försvinna innan de kom? Nej, jag måste behärska mig. Jag måste lägga band på mig själv. Det var inget negativt med att jag fick gäster. Jag behövde öva mina sociala färdigheter. All denna nervositet var ett tecken på att jag måste röra mig bland människor igen. Tala med människor igen. Kämpa mot mitt behov av att vara ensam. Jag var inte redo att bli en störning ännu. Det var positivt att det var just dessa gäster, som skulle besöka mig.

Tidigare samma morgon hade jag följt mina sedvanliga lördagsrutiner. Samma tid som vanligt hade jag besökt mitt närmaste bibliotek för att läsa morgontidningen. Det kostade mig ingenting, och det var värdefullt för en arbetslös person som jag. Mina tre år som arbetslös hade skapat nya rutiner åt mig och jag hade slipat dem väl. Jag hade lärt mig att en timme efter att biblioteket öppnat, är sannolikheten störst att dagstidningen blir ledig att läsas. Men den här lördagen hade rutinen gått i kras som en fallande porslinskopp mot kalt stengolv.

När jag hade lagt bibliotekets dagstidning tillbaka på sin plats, fick orden "Hej Jonne" mig att samtidigt både tappa andan och nästan knycka nacken ur led av överraskning. Mitt smeknamn från min barndom hade utan tvekan varit riktat åt mig. Med en skräckblandad nyfikenhet hade jag svängt om mig för att se vem som hade uttalat orden. Trots att det var över 20 år sedan jag hade sett honom senast, hade jag omedelbart känt igen Hubertus von Dunderholm.

Under loppet av en sekund hade våra barndomslekar i Fiskars blixtrat inom mig. Minnesfragment från vår oslagbara kompistrio Hubertus, Peter och jag hade sköljt över mig samtidigt som jag häpet hade tittat på den leende

Hubertus. Jag mindes vår gemensamma uppväxt på den lilla bruksorten och vår skolgång ända tills studier och vuxet liv skingrat oss från västra Nyland till olika delar av landet och världen. Själv säkert hade den leende Hubertus låtit mig samla mina tankar till ord. Mina första ord till honom på 20 år.

”Vad gör du här, Hubertus?” hade jag stammat utan några andra hälsningsord. ”I Vallgård? I Helsingfors?” Som för att understryka min fråga hade jag tittat omkring mig i biblioteket bland böcker, tidningar och hyllor. Vallgårds bibliotek var den sista platsen, där den brunbrända, förnäma mannen borde ha befunnit sig.

Hubertus hade förklarat att han hade gjort ett affärsbesök i närheten och att han hade en hel del annat att uträtta i Helsingfors innan han skulle fortsätta sin färd till von Dunderholms gård i Fiskars. Han hade anlänt till Finland från Brasilien samma morgon.

Hubertus hade inte insett det men jag hade genast märkt att han talade högre än vad som var lämpligt i ett bibliotek, och att en kund tittade föraktfullt på oss. Eller hade Hubertus ord varit för elitistiska för att vara lämpliga bland oss fattiga biblioteksbesökare? Eller var det min inbillning? Hade jag blivit så asocial att jag inte längre visste vad som var lämpligt bland människor och vad som var onormalt beteende? I varje fall hade biblioteket känts klaustrofobiskt litet och jag hade inte hittat ord för ett normalt samtal med Hubertus. Medan han förklarade att han var på ett tillfälligt besök i Finland, hade det verkat som om hans blick var fäst i den kallsvett som började sippra fram i min panna. Jag hade känt ett starkt behov av att avsluta diskussionen så snabbt som möjligt.

”Vill du komma på middag till mig ikväll?”, hade jag desperat spytt ur mig innan tankens omöjlighet hade nått mitt förnuft. Så fort min hjärna hade förstått hur obehagligt ett sådant besök skulle vara, hade jag fortsatt frågan: ”Men kanske du inte har tid om du är bara tillfälligt i Finland? Och om du kommer att åka till Fiskars ännu idag? Och ifall du är trött med jetlag-symptom?”

Under en evighet hade han tittat forskande på mig som om han funderade på min begäran. Till min förtvivlan hade han tackat ja. Han sade att han gott kunde åka till Fiskars först under sena kvällen, såvida middagstiden kunde vara under

förkvällen. Naturligtvis kunde jag inte slingra mig ur situationen längre och jag hade meddelat middagstid och min hemadress. Som om han ville strö salt i mina sår hade Hubertus ännu frågat om han fick ta en överraskningsgäst med sig. Det kunde jag inte neka, och i mitt desperata behov av att fly situationen hade jag inte pressat fram information om vem den andra gästen skulle bli.

Resten av lördagen hade mina rutiner varit ruinerade. Mitt sedvanliga besök till Hagnäs saluhall hade inte blivit av och jag hade inte haft någon lust att besöka simhallen heller trots att jag alltid brukade göra det på lördagar. Jag hade legat hemma på min soffa full av självömkan. Hur hade jag hamnat i denna situation? Vad skulle jag – en arbetslös förlorare - servera en förnäm man som Hubertus? Vi kunde ju knappast äta sandkakor på samma sätt som vi hade gjort som små i sandlådan i Fiskars.

Under dagens lopp hade jag dock samlat mig. Jag hade intalat mig själv att det skulle vara som ett kundbesök på samma sätt som jag självsäkert hade utfört då jag ännu hade haft mitt arbete. Rollen hade varit överraskande lätt att klä på sig igen, och jag hade smidigt gått över till nästa utmaning: vilken maträtt som jag skulle tillaga. Eftersom kvällen med all sannolikhet skulle bli en kväll full av nostalgiska minnen, skulle det kanske vara roligt om jag serverade tonfiskpasta. Det hade vi studerande lärt oss att laga och äta strax innan vi hade tappat kontakten med varandra. Den rätten hade jag med min strama, arbetslösa budget också råd med. Resten av dagen hade gått åt till ett besök i närköpet och en storstädning hemma.

Allt var klart för kvällens besök. Bara gästerna fattades. Jag drog för gardinerna som för att tvinga den mörka, gråa marskvällen att stanna utanför. Kanske jag i hemlighet hoppades att även resten av världen skulle stanna utanför? Jag rätade till trasmattorna och kollade att stearinljusen var tända. På vardagsrummets bord väntade några fotografialbum, ifall Hubertus ville se bilder från vår barndom.

Varför var jag så nervös? Hubertus och jag hade varit goda vänner och våra 20 år utan kontakt var inte ett resultat av något gräl. Det var helt naturligt att vi inte hade setts, eftersom vi bodde i olika länder och redan tidigare hade våra studier fört oss till olika orter. Vi hade tappat det som hade knutit oss samman – Fiskars. Mina föräldrar bodde numera i Ekenäs och i själva verket hade jag inte

ens besökt Fiskars på 20 år. När jag besökte mina föräldrar, var det alltid för några korta timmar utan några andra besök i västra Nyland. Hubertus besökte förstås Fiskars oftare, eftersom hans och hans föräldrars gård var där, men huvudsakligen bodde han ändå i Brasilien. Det visste jag via ett socialt kontaktforum på Internet, där vi båda var länkade till varandra utan att ha direkt kontakt sinsemellan.

Min nervositet hade utan tvekan att göra med min arbetslöshet. Jag var en förlorare i samhället, medan han var framgångsrik och bodde utomlands. Som små hade vi lekt med varandra i samma utgångsläge, men nu var allt annorlunda. Ödet hade fört oss långt från varandra och vi hade inget annat gemensamt längre än våra minnen. Jag visste att Hubertus visste att jag var arbetslös, eftersom jag inte har hållit det hemligt på det sociala forumet. Frågan var alltså hur vi skulle låta bli att gå in på det ämnet. Hur skulle vi under kvällens lopp hålla oss till våra intressanta minnen utan att behandla det pinsamma: var vi befinner oss just nu? Kanske kvällen trots allt skulle gå väl och kanske jag oroade mig i onödan.

Dörrklockans klang borrade genom mig som ett spjut. Med hjärtat i halsgropen hasade jag mig mot ytterdörren. Hur var det möjligt att jag inte hade hört ljud från dem i trappuppgången redan innan de stod bakom dörren?

Jag hade knappt öppnat dörren och mumlat ett "Hej" gentemot den brunbrände Hubertus, då min blick redan sökte sig nyfiket mot Hubertus hemlighetsfulla följeslagare. Mannen bredvid Hubertus fick mig att tappa hakan, för jag hade förmodat att Hubertus skulle ta med sig sin flickvän eller hustru. Det sociala forumet hade inte avslöjat Hubertus civilstånd, men det gjorde förvisso inte min profil heller. Innan mina tankar hann åka in på Hubertus sexuella läggning, upptäckte jag att mannen bredvid Hubertus var bekant.

"Peter Ginst!" flämtade jag överraskat och för andra gången under ett dygn blixtrade barndomsminnen från vår kamrat-trio i Fiskars genom mina sinnen. Peters tinningar hade grånat mycket mera under de senaste 20 åren än vad Hubertus hade åldrats.

Jag backade från dörröppningen och släppte in mina två gäster i tamburen. Med ett påklustrat leende visade jag dem klädhängare och plats för ytterskor,

dillade något betydelselöst om hopplöst marsväder och tog emot två vinflaskor av ett märke som var betydligt dyrare än mitt eget vin.

Ivrigt visade jag dem min anspråkslösa tvårumslägenhet i Vallgård. Medvetet eller omedvetet undvek jag att se dem i ansiktet och maniskt försökte jag vara en god värd genom att ge en skaplig husesyn. Jag öppnade dörren till mitt sovrum och förklarade hur kaklen hade placerats fel i badrummet under den senaste husbolagsremonten. Jag gläntade på gardinerna för att visa min utsikt innan jag förstod att kvällsmörkret hindrade mina gäster från att se något överhuvudtaget. De tittade artigt på min väggtextil med ett naturmönster som fungerade som en tavla. När vi stod vid vardagsrummets middagsbord med en dukning för tre, lyfte jag blicken och mötte deras leenden.

Det var vi. Vi var tre män strax över 40-årsstreck. Det var över 20 år sedan vi hade setts senast. Det var 30 år sedan vi intensivt hade lekt med varandra i en idyllisk, trygg miljö utan problem och med en strålande framtid framför oss. Livet hade lugnat iveren i våra blickar, men något bekant öste över oss under den lilla stunden vid de tre tallrikarna och mitt bord. Det var Peter som bröt förtrollningen och det var han som hade tillräckligt med mod att lyfta sina armar till en inbjudan.

Som de gamla goda vänner vi var, samlades vi alla tre i en gemensam, spontan björnkram. Visst hade jag sett fruntimmer göra nostalgiskt på det sättet i filmer riktade åt kvinnor, men överraskande nog fungerade det för oss män också. När jag kände en snyftning bubbla upp i bröstkorgen, tvingade jag mig att lägga band på mig. Som en sorts avvärijande gest klappade jag dem på ryggen och vi tittade på varandra igen. Det var vi. 20 år äldre, med flera rynkor än senast, med glesare hår än senast och med fylligare kinder än senast, men det var vi. Många erfarenheter rikare. Med ens blev jag övertygad om att kvällen skulle bli lyckad.

”Hur är det möjligt?” frågade jag och de visste genast vad jag avsåg.

”Jag hade kommit överens med Peter att jag skulle möta honom idag”, sade Hubertus. ”Vi har träffats ungefär vart femte år, när vi råkar vara i Finland samtidigt. Idag var det dags igen, men så stötte jag på dig i biblioteket och fick

min idé. Efter din inbjudan ringde jag upp Peter och frågade om en middag ikväll med dig skulle vara ett bättre alternativ.”

”Och visst var det en angenäm överraskning”, tillade Peter.

”Det var en fantastisk tur att du skulle vara i Vallgårds bibliotek just då jag fick min spontana idé att titta in för att läsa i tidningen vad Finland talar om just nu”, sade Hubertus. ”Jag har just flugit in från Brasilien för att sköta affärer och för att tillbringa en vecka på Lillböle.”

”Hur är livet på Lillböle nuförtiden?” frågade jag och försökte hålla diskussionen fäst i de andra istället för mig. Lillböle var von Dunderholmarnas stora gård strax utanför Fiskars. Jag hade inte besökt Lillböle sedan jag var ung och Hubertus vän.

”Mamma bor också i Brasilien, så Lillböle är rätt tomt”, svarade Hubertus. ”Disponentfamiljen sköter huvudbyggnaden och ägorna, men ärligt sagt vet jag inte vad vi skall göra med gården i det långa loppet, då ingen bor där.”

”Jag har varit i Finland en tid redan och kommer att åka tillbaka till Thailand i övermorgon”, sade Peter. ”Mamma och pappa och Ines bor i Karis nuförtiden, så Hubertus lovade att jag får skjuts med honom till Västnyland ikväll, när vi åker från din middag.”

Jag mindes Peters mamma och pappa, som hade jobbat på samma fabrik som mina föräldrar när vi alla ännu bodde i Fiskars. Fabriken hade stängts strax efter att vi pojkar hade flyttat bort för att studera. Våra föräldrar hade blivit arbetslösa och skingrats till olika delar av Västnyland. Mina föräldrar hade flyttat till Ekenäs och pappa hade turligt nog fått ett nytt arbete på en klädfabrik. Peters mamma och pappa hade förtidspensionerat sig och bosatt sig med Peters utvecklingsstörda lillasyster Ines i Karis. Men Hubertus visste jag inte särskilt mycket om, eftersom min mamma inte hade något skvaller från den fronten.

”Din pappa dog till slut”, sade jag med blicken fäst i Hubertus. Jag insåg direkt att det var ett abrupt påstående ställd som en fråga, och vi var kanske inte så bekanta längre att man kunde fråga något så direkt. Å andra sidan hade Hubertus pappas sjukdom varit ständigt närvarande under vår ungdom.

Alltsedan vi var små barn hade pappan lidit av en lungsjukdom, som fått honom att långsamt tyna bort i olika sidoåkommor. Jag mindes honom ändå som en glad man med skrattrynkor vid sidan av ögonen. Det enda som gjorde honom speciell var att han alltid bar pyjamas och att han hostade mycket. På Lillböle var det alltid en angenäm kontrast till Hubertus mamma, som var ständigt sur och klandrade Hubertus och oss för allt och inget.

”Ja, hans pina tog slut två år efter att jag hade flyttat till Helsingfors för att studera juridik”, svarade Hubertus. ”En tid därefter flyttade mamma till Brasilien och dit flyttade även jag efter att jag fått min examen.”

”Varför det?” frågade jag nyfiket. ”Fick du inget arbete?”

”Nej, det var inte det”, sade Hubertus med en nonchalant axelryckning. ”Advokatjobbet smakade bara inte.”

En smak av galla samlades på min tunga. Det kändes obehagligt att höra någon som hellre valde arbetslöshet, då det fanns sådana närvarande som inte kunde få ett arbete. Men jag hade lovat mig själv att inte vara avundsjuk för att Hubertus hade tillgångar att göra sådana val. Jag skulle inte bli bitter över att jag inte hade samma möjligheter.

”Jag har bott främst i Thailand under de senaste tio åren”, sade Peter, ”... men det kanske du visste redan.”

”Ja, ditt dykningsföretag i finländarnas favoritdestination blir rätt ofta omnämnt i olika media här”, sade jag för att understryka min allmänbildning.

”Det var ett lätt val att flytta dit efter att alla detaljer kring skilsmässan var avklarade.” Peter hade varit gift med en bikinibrud från den gula pressen och hela Finland hade fått följa med deras stormiga skilsmässa. Jag lät bli att gå in på ämnet, eftersom den gula pressen redan hade avslöjat alla detaljer om det. Det var ändå tydligt att den publiciteten hade hjälpt Peter med att få PR och marknadsföring för sitt nya dykningsföretag i Thailand.

”Och det var finansiellt möjligt, eftersom jag sålde mitt byggnadsföretag”, fortsatte Peter stolt.

”I Thailand finns det säkert många som hjälper dig att få plåster på såren efter den där bikinihäxan”, sade Hubertus med en glimt i ögat.

Peters leende gled nästan ända upp till öronen, men han kommenterade inte.

”Åtminstone i Rio var det lätt att hitta tröst när det blev slut mellan mig och min flickvän”, fortsatte Hubertus. ”Det är mycket roligare att leka med någon än att leka ensam.”

Jag tittade surt på honom. Jag ville inte kommentera mina misslyckanden och varför jag var ensam. Jag mindes också tider och lekar, då vår vänskap inte hade varit så harmonisk som den hade kunnat vara. Då vi tre brukade leka som ett triumvirat, fanns det alltid perioder, då två lekte mera intensivt sinsemellan och den tredje var en onödig kant i triangeln. Det brukade oftare kännas som om jag var ett tredje hjul än som om Peter eller Hubertus var det. Nu när jag såg dem sitta där brunbrända, kändes det som om jag i all min bleka vårvinter var överlopps i gänget. De hade också sina utomlandsvistelser som en gemensam grej, och jag hade aldrig råd med ens en resa till vårt grannland.

Vi kallade oss själva för ett triumvirat, för vi hade läst att under romartiden hade tre mäktiga män skapat en vänskapspakt, som slutligen ledde till att de blev Roms kejsare i tur och ordning. Den vänskapspakten hade kallats för ett triumvirat. När vi var unga och oerfarna, trodde vi fortfarande att vi i tur och ordning skulle få allt vi ville ha i världen.

”Förstå mig inte fel”, påpekade Hubertus. ”Jag har verkligen haft vilda perioder, som absolut inte har varit behagliga. De brasilianska brudarna har lyckligtvis hållit mig på jorden, när det har blivit för högtflygande.”

Peter och jag sneglade på varandra, och det var som ett osagt, gemensamt beslut att inte fråga mera ingående vad Hubertus egentligen menade. Det angick inte oss. Det kändes som om det började bli farligt nära min tur att berätta om mitt obefintliga liv, så jag steg från bordet, dit vi satt oss för att börja middagen med en slurk rödvin. Jag hade öppnat Hubertus fina vin som förrätt, eftersom jag hoppades att mitt billigare och sämre vin inte skulle ha en så markant smak i samband med maten.

”Jag tror att jag börjar laga maten nu så att den är klar om en kvart”, sade jag. ”Ni är säkert hungriga redan.”

När jag lade på kokplattan för att koka upp vattnet igen, fick jag en idé. Min tonfiskpasta skulle säkert se festligare ut om jag serverade den som en gratäng istället för en simpel pasta. Skulle jag våga göra något impulsivt? Ändra mina planer? Jag hade redan beslutat att min kväll med Hubertus och hans hemlighetsfulla följeslagare skulle ge mig impulser att vara social igen. Tydligen började processen redan fungera för jag började få nya idéer istället för mina gamla inrotade vanor. Naturligtvis skulle jag göra en tonfiskgratäng. Jag lade på ugnen också och började smörja en ugnform. När vattnet började koka, hällde jag i spiralpastan och gick från köket.

”Jag hade tänkt bjuda på något som skulle få oss att minnas studietiden”, sade jag och Peter nickade glatt. ”Men så tänkte jag att vi inte är studerande längre, utan vi är äldre och vi är mera erfarna. Kanske vi till och med uppskattar mera kvalitet och bekvämlighet. Vi vill ha mera raffinerade rätter än simpel tonfiskpasta.”

”Låter bra”, sade Hubertus försiktigt utan att riktigt veta vart jag ville komma. Då jag inte förklarade mig närmare, fortsatte Peter:

”Och så har även Fiskars utvecklats. Först var orten ett självständigt bruk, och under vår tid var det en del av Pojo kommun.”

”Just det”, fortsatte Hubertus när han visste vart samtalet började luta. ”Nu befinner sig Fiskars och mitt Lillböle i en stad. Raseborgs stad.”

”Allt har blivit en enda stor periferi nu. Fiskars, Pojo, Karis, Tenala...”, sade jag. ”Lyckligtvis beslöt mina föräldrar sig för att flytta till Ekenäs, som nu är centrum i stora, präktiga Raseborg.”

”Vad gör din syster nuförtiden?” frågade Peter.

”Gitta gifte sig med en företagare från Salo och hon bor nu där med två barn”, svarade jag. ”Salo och kommunerna runt om har haft en likadan utveckling som Raseborg.”

”Minns ni loket i Fiskars bruk?” frågade Hubertus och naturligtvis mindes vi vår favoritlekplats. ”Det får vara i fred nuförtiden, för det har byggts en stor, fin lekplats för barn alldeles i centrum.”

Jag blev mållös av exemplet på en konkret utveckling i Fiskars. Jag gick ur rummet och lämnade Hubertus och Peter med glasartade minnesbilder över näthinnorna. I köket hade pastan kokats mjuk och jag blandade i mina ingredienser och kryddor. Jag hällde pastan i ugnformen och vispade snabbt upp en äggstanning med ägg och mjölk. Den kom över pastan och därefter strödde jag över den rivna osten. Efter en stund i ugnen skulle gratängen vara klar. Jag var mycket nöjd med min improvisation.

Medan vi väntade på att gratängen skulle bli klar, bad jag mina gäster sleva över sallad på sina tallrikar. Jag hällde i mera vin i deras glas och jag frågade försiktigt om Hubertus hade tänkt köra bil till Fiskars ikväll.

”Nej, absolut inte”, sade han. ”Jag tar taxi.”

Jag kände mig chockad över tanken på att någon skulle betala en timmes eller 80 kilometers taxikörning med egna pengar. Jag sneglade mot Peter som om jag förväntade att han skulle bekräfta upplysningen. Han skulle ju åka med till Karis.

”Vår rika arvtagare lovade betala resan”, sade Peter och tittade menande på Hubertus.

”Jag är inte rik”, svarade Hubertus vasst. ”Men jag klarar mig. När pappa dog, fick jag ärva Lillböle och mamma ärvde hans affärsverksamheter. Nu finns bara Lillböle kvar och pengarna är fast i fastigheter, som kräver en hel del dyrt uppehåll. Och fastigheters affärsvärde är inte det bästa möjliga för tillfället. Men vi klarar oss, mamma och jag.”

”Bor du med henne?” frågade jag försiktigt.

”Nej, hon bor i en hacienda i Marloeza, en kuststad en bit utanför Rio. Jag bor i en stadslägenhet i Rio. Mamma är rätt gammal nu. I själva verket är hon döende.”

Jag fick lite dåligt samvete över att jag hade varit avundsjuk på hans tillgångar. Även de som har det bättre ställt, kan ha samma svårigheter och utmaningar som fattiga. Man kan inte garantera hälsa med pengar.

”Det är cancer”, fortsatte Hubertus. ”Men huvudsaken är att det går snabbare än de årtionden det tog för pappa att dö.”

Det fanns inget att tillägga till det så jag reste mig för att ta ut tonfiskgratängen ur ugnen. När jag hämtade den till bordet, mumlade Peter förtjust över det gyllenbruna osttacket. Jag log för mig själv. Här satt vi, tre 40-åriga män och mumsade på hemlagad mat en lördagskväll utan kvinnosällskap. Vi hade inte ens televisionen påkopplad och vi tittade inte på någon match. Vi pratade om gamla tider, släkterelationer och hälsoproblem som gamla gummor och vi njöt av varje stund.

Våra tallrikar var fyllda med doftande, ångande mat och Peter lyfte sitt vinglas för att skåla.

”Åt vår värd”, sade han högtidligt. ”Och Fiskars-minnen.”

”Vår värd borde kanske söka ett arbete som kock”, sade Hubertus och lyfte på tummen för att visa att maten var god.

”Ja, vad söker du egentligen för jobb?” frågade Peter utan barmhärtighet.

Jag tittade på tallriken med min tonfiskgratäng och plötsligt kändes det som om den saknade någon väsentlig krydda. Jag vågade inte avleda diskussionen med ett förslag på ketchup, senap, sojasås eller asiatisk sötsur sås. Naturligtvis måste vi gå in på det känsliga ämnet i något skede under kvällen, så det här var kanske det rätta tillfället.

”Jag vet faktiskt inte”, sade jag ärligt. ”Det kunde vara vad som helst, för jag vet inte längre vad jag är bra på.”

”Berätta något”, uppmanade Hubertus. ”Vi kan läsa på din profil i Internet vad du har gjort hittills och vad du har utbildat dig till, men inte vad du är bra på.”

Arbetslösa Jonas Österfelt får ett intressant förslag av sina barndomskamrater. Han skall åka till Fiskars för att reda ut omständigheterna kring ett mystiskt dödsfall i det gamla bruket. Det blir en färd till hans barndoms västra Nyland, en trakt full av skvaller. Till en trakt där alla känner alla, men där Jonas blir tvungen att identifiera någon som känner någon.

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi